

La unció de l'Esperit Sant

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Estimats diocesans:

Pel baptisme, tots els membres del poble de Déu han rebut la «força de l'Esperit» (Ac 1,8), participen de «la unció de l'Esperit Sant» (cf. 1Jn 2,20.27), són instruïts per Déu (cf. Jn 6,45) i conduïts cap a «la veritat plena» (cf. Jn 16,13).

Convé fer notar que, a mesura que el cristià va vivint el seu baptisme, va adquirint un sentit de la fe i de com viure-la en la vida quotidiana. Això s'anomena tècnicament *sensus fidei* o sentit de la fe i és un do de l'Esperit Sant, que va unit a l'experiència de fe. És un tema de la tradició, que va reprendre el Concili Vaticà II per dir que cada cristià té un sentit de què és allò que pertany a la fe i de com viure l'Evangeli. És més, el Concili va afegir que, quan tot el poble de Déu està d'acord en aquest sentit de la fe, quan manté una mateixa fe, no es pot equivocar i, per això, es diu que és infal·lible quan creu («*in credendo*», cf. LG 12).

En el seu escrit programàtic *Evangelii gaudium* el papa Francesc va explicar amb molta claredat aquest tema: «En tots els batejats, des del primer fins al darrer, hi actua la força santificadora de l'Esperit que els impulsa a evangelitzar. El Poble de Déu és sant per aquesta unció que el fa infal·lible *in credendo*. Això vol dir que quan creu no s'equivoca, encara que no trobi paraules per a explicar la seva fe. L'Esperit el guia a la veritat i el condueix a la salvació. Com a part del misteri d'amor envers la humanitat, Déu dota la totalitat dels fidels d'un instint de la fe —el *sensus fidei*— que els ajuda a destriar el que ve realment de Déu. La presència de l'Esperit atorga als cristians una certa connaturalitat amb les realitats divines i una saviesa que els permet de captar-les intuïtivament encara que no tinguin l'instrumental adequat per a expressar-les amb precisió» (núm. 119).

Considerar que tots els batejats tenen un «sentit de la fe» (*sensus fidei*) impedeix que fem una divisió massa rígida

entre una Església que ensenya (*Ecclesia docens*, la jerarquia) i una altra Església que aprèn (*Ecclesia discens*, els fidels laics), perquè tots els fidels gaudeixen d'aquest sentit o, com diu el papa Francesc, «també el ramat té el seu "olfacte" per a trobar nous camins que el Senyor obre a l'Església» (17-10-2015). Hem de superar la imatge «d'una Església rígidament dividida entre dirigents i subalterns, entre els qui ensenyen i els qui han d'aprendre, oblidant que, a Déu, li agrada canviar posicions» (18-9-2021). El *sensus fidei* capacita tothom en la dignitat de la vocació profètica de Crist, perquè pugui discernir quins són els camins de l'Evangeli en el món present. Per això, la veu dels laics ha de ser escoltada tant com la dels pastors.

Cal afegir que aquest sentit de la fe té dues dimensions. La primera és més personal: cada fidel té aquest coneixement propi, fruit de la gràcia, del misteri de la fe. Ara bé, aquest sentit de la fe, per a mantenir-se en la veritat, ha d'estar en comunió amb tota l'Església i ser guiat pel Magisteri (cf. LG 12), perquè en el pensament dels fidels també hi pot influir l'opinió pública o la dels mitjans de comunicació. Per això, el sentit de fe d'un cristià en particular és inseparable del *sensus fidelium*, del sentit de fe de tota l'Església.

